

Què necessiten els nostres fills?

Segurament, la majoria dels pares i mares hem pensat en algun moment de la nostra experiència com a tals que ens aniria bé tenir un manual d'instruccions dels nostres fills. Molts cops la nostra intuïció ens ajuda; les vivències com a fills, els intercanvis amb els altres pares i alguna consulta a la literatura supleix el nostre desig de saber què fer i com actuar. Hi ha manuals de consulta sobre diferents situacions que ens podem trobar: nens gelosos, nens que tenen por, nens solitaris... A ells sempre podem recórrer quan ho necessitem, però la meva experiència m'ha demostrat que els intercanvis entre pares i mares és una de les coses que més ajuden.

Com a pares i educadors, el nostre objectiu és que els nens i les nenes arribin al màxim desenvolupament de les seves potencialitats perquè quan siguin adults puguin viure amb autonomia i ésser més feliços.

Malslow, estudiant sobre la motivació, ens va parlar de les necessitats que tenim els éssers humans. Necessitats de tipus fisiològic i necessitats de tipus psicològic. Les de tipus psicològic s'agrupen jeràrquicament i per arribar a les últimes les primeres han d'estar resoltes. La primera d'elles és la de confiança, després vénen les de seguretat, d'apreciació i d'estima. Cada etapa de la vida del nen té com a objectiu cobrir aquesta necessitat per passar a la següent i per últim arribar a la necessitat superior que és la d'autorealització, la necessitat que inclou les necessitats artístiques, musicals, religioses, intel·lectuals, que són les pròpiament humanes.

El nen ha de confiar amb les seves possibilitats i pensar que ho pot fer, ha de sentir-se segur pensant que algú està allí, sentir-se estimat, sentint que pertany a un grup i per últim saber-se ell amb possibilitats d'estimar els altres.

Si tot això és capaç de sentir-ho podrà, llavors, afrontar la seva principal tasca, la d'aprendre, que haurà d'estar present durant tota la seva vida.

Pensem, doncs, si nosaltres tenim presents aquestes necessitats o de vegades pensem en altres més materials enduts per la societat que ens envolta.

Com a pares, de vegades ens angoixem pensant que no ho fem prou bé, que si ara de petits no podem controlar la situació, què passarà quan arribin a l'adolescència? Aquest fantasma ens segueix sovint.

Com totes les coses en la nostra vida, el principal és seguir el que ens diu el nostre cor, ajudant-nos dels nostres coneixements.

El més important és ésser conseqüents amb nosaltres mateixos, que hi hagi relació entre el que pensem (els nostres valors, les nostres idees) el que sentim (emocions, sentiments) i el que fem (com actuem).

Si actuem no com pensem o volem, llavors es crearà en nosaltres un conflicte emocional que ens farà estar irritables i enfadats amb nosaltres mateixos i amb els altres.

Resumint, allò fonamental que necessiten els nostres fills és el que necessitem nosaltres mateixos, que pot semblar simple, però no sempre senzill, que els escoltem i els estimem.

*Mª José Gòdia
Mare i psicòloga
APA CEIP Dr. Serés d'Alpicat*

Dia de la Pau al CEIP Dr. Serés

Com ja és tradicional a la nostra escola, el passat dia 30 de gener vam realitzar tot un seguit d'activitats al voltant de la celebració del Dia Escolar de la Pau i la no-violència. Aquest curs el fil conductor de la jornada es va centrar en la difusió i el coneixement de les diferents ONG (organitzacions no governamentals) que treballen en el nostre país.

Els més grans de l'escola vam buscar informació, durant la setmana, en diferents mitjans de comunicació (diaris, revistes, internet...) sobre les diverses ONG: Metges Sense Fronteres, Intermón, Intervida, Músics Sense Fronteres..., i vam conèixer els diferents objectius i activitats que es proposen en la seva tasca de voluntariat.

Amb les diferents informacions vam elaborar uns murals que han estat exposats a l'entrada de l'escola.

D'una manera més concreta i comptant també amb els més menuts de l'escola vam centrar el nostre interès en l'ONG **Pallassos Sense Fronteres**. Volíem saber qui eren, què feien i per què i on portaven les seves rialles.

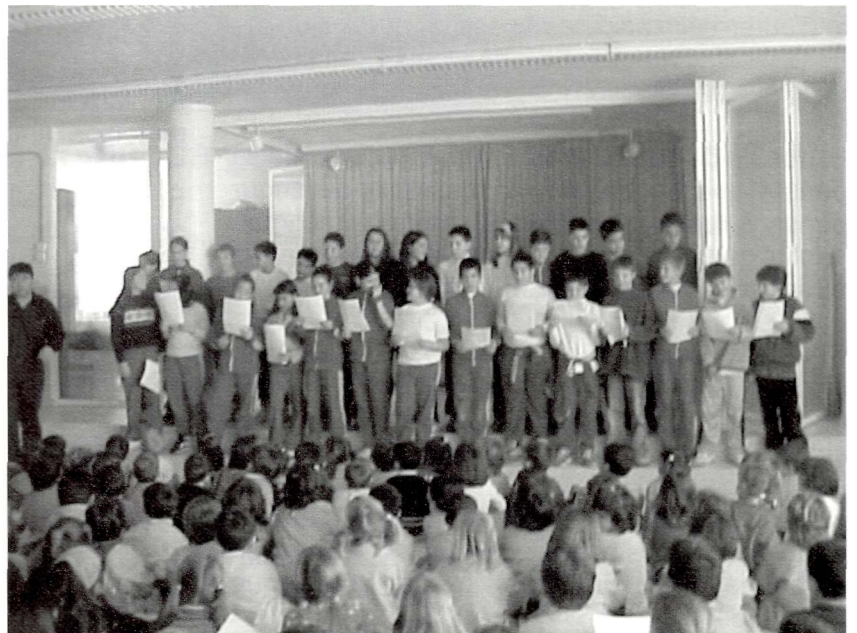
A manera de resum vam poder saber que l'organització es va fundar en el 1993, és d'àmbit internacional i de caràcter humanitari. Formada per pallassos, diferents artistes i socis solidaris amb l'objectiu de millorar la situació psicològica

dels nens i les nenes que viuen als camps de refugiats i sensibilitzar alhora a la nostra societat promovent actituds solidàries.

El 26 de febrer de 1993 van fer un seguit d'actuacions per Croàcia, organitzades pel conegut pallasso Tortell Poltrona, que hem tingut el goig de veure actuar al nostre poble, i a partir d'aquesta data, donat l'èxit que van tenir, **Pallassos Sense Fronteres** porten l'alegria de les rialles allí on es fa difícil de somriure, perquè les condicions són adverses i molt dures per als nens i les nenes que viuen en llocs de conflicte bèl·lic.

En 1998 **Pallassos Sense Fronteres** va ser declarada d'utilitat pública per ordre del Ministeri de l'Interior.

Vam rebre a la nostra escola un representant d'aquesta ONG que, a més, vam tenir l'alegria de saber que havia estat alumne del nostre centre i ens va obsequiar amb una magnífica actuació, que aconseguí les rialles de grans i de petits. Vam poder també veure una exposició de fotografies de les diferents actuacions arreu del món de **Pallassos Sense Fronteres**, on quedava palès el mèrit d'aquests pallassos solidaris i l'entorn absolutament terrible on conviuen aquests nens i nenes que no entenen la bestiesa d'una guerra. Per finalitzar el seu espectacle, en David Vergé, el "nostre" pallasso, va recollir un munt de sacs on hi va posar les rialles dels nostres alumnes per poder compartir-les amb altres nens i nenes d'arreu del món. I ens

va deixar un record per a cadascú, un llapis de l'ONG i un nas vermell de pallassos per als petits. Com a acte de cloenda per a aquesta diada reivindicativa i de reflexió els alumnes de sisè ens van oferir una obra de teatre, on va quedar representada la importància del diàleg, la solidaritat i la tolerància.

CEIP Dr. Serés

Llar i Cultura...

LLAR I CULTURA EN EL CENTRE DELS NOSTRES INTERESSOS

No fa pas massa lleig al suplement econòmic d'un diari de Lleida que Catalunya era la comunitat autònoma que més gastava en llar i cultura.

Cal constatar si veritablement això es tradueix en ser un país qualitativament avançat ja que la llar no és simplement l'espai físic, sinó el marc on pares, fills, avis i altres éssers compartim, ens ajudem, comprenem i comuniquem, en una paraula, el lloc on ens iniciem i desenvolupem com a persones individuals i socials. És cert que hem millorat en benestar, és cert que hem progressat en tecnologia, i en altres àmbits com les vies de comunicació, possibilitats de traslladar-se d'un lloc a l'altre amb seguretat i rapidesa, però tinc els meus dubtes si en el mateix nivell hem millorat en tot allò que veritablement conforma una autèntica llar: estimació, respecte, comprensió, ajuda mútua, diàleg, comunicació, compartir, en una paraula: aprendre a viure i convidaure junts, cercar allò que en diem EL CALIU DE LA LLAR.

El que sens dubte implica el fet que ens gastem els diners en tot allò que es refereix a la llar és que en sentim la necessitat, volem configurar una autèntica llar, un lloc íntim que complementi l'activitat laboral i de relació social i és així com ho concretem. El diner ens permet tenir un bon marc, però la pintura l'hem de fer nosaltres, construint la llar del respecte, de l'estimació i la comprensió mútua. El sentit de la llar està fet de sensacions, sentiments, accions conjuntes, de molta, molta interacció entre les persones que la configuren, moments de soledat per retrobar-se amb un mateix i temps de compartir i estar junts i no sé fins a quin punt hi posem l'ingredient temps en quantitat i qualitat. Quant de temps hi dediquem a xerrar i jugar amb els fills. I si no juguem amb ells perquè ja no ens trobem en edat de jugar a segons quin joc, no sentim el plaer, la satisfacció de veure'l jugar, d'utilitzar el seu enginy resolent situacions problemàtiques o despertant llur creativitat?, quantes estones compartim?

Ens encanta veure com evolucionen el cotxes, els aparells audiovisuals, els ordinadors, els mòbils, les càmares digitals, però gaudim de la nostra pròpia evolució?, de la dels nostres fills/es de la del nucli familiar i des d'ell de la humanitat sencera? Creem un entorn gratificant i enriquidor?

La vida actual de molta gent és un permanent bellugar-se i bellugar-se no sempre és moure's. La llar necessita de gent que estimi també, a part de l'activitat: el repòs, el silenci, el senzillament

estar junts, intercanviar impressions, preocupacions, punts de vista, dificultats, projectes, **PRENDRE CONSCIÈNCIA JUNTS I APRENDRE EL DIFÍCIL PERÒ GRATIFICANT ART D'ESTIMAR, CONSTRUIR-SE, CONSTRUINT.** Cal que, perquè la llar sigui autèntica, desitgem estar junts, passar estones els uns al costat dels altres explicant-nos coses, escoltant-nos, fent coses junts, o senzillament estar els uns al costat dels altres sentint la nostra unitat, que el temps d'estar junts se'ns faci curt i el desitgem. Que acceptem que hi haurà conflictes i moments difícils, però que adquirirem les habilitats i les destreses necessàries per superar-los **MITJANÇANT LA COMUNICACIÓ, EL DIÀLEG O ELS SILENCIS.** Que els nens/es, els nostres joves siguin un autèntic regal al qual ajudem a créixer i evolucionar, però del qual gaudim també. Els infants i joves i tots plegats necessitem d'autèntiques llars on sentir **LA PLENITUD DE L'ÉSSER**, però també de l'humà que comparteix i aprèn a convidaure, a enriquir-se mútuament, que s'ocupa no sols d'ell, sinó de les necessitat de l'altre i de la humanitat sencera. És molt dur sentir com no fa pas massa sentia a un avi a qui vaig recollir amb el cotxe anant cap a Lleida i em deia: "Aquí s'estima més als gossos que a les persones". No és aquest l'autèntic missatge ecològic que hauria d'anar en el sentit de considerar que els animals també formen part de la nostra llar i de la llar de tots i no suplantant el lloc d'un ésser humà per avançat d'edat que sigui. És dolorós veure com alguns pares quan el seu fill no té escola es posen les mans al cap dient com he sentit: "És que jo no sé que fer amb el meu fill/a i un cop el tinc a casa ja desitjo que torni a l'escola o a les activitats extraescolars". Hem arribat al punt que els fills ens fan nosa o ens sentim incapaços de donar-los el que necessiten? Potser enlloc d'humanitzar les màquines estem fent persones màquines on tot el que es refereix a contacte, comunicació, creixement, sensacions, etc., ens fa por. **NO SOM MÀQUINES, SOM ÉSSERS HUMANS!** i la llar ens dona la possibilitat de construir-nos com a tals. **ÉS LA LLAR, EN PETIT, EL QUE POT SER LA LLAR HUMANA EN GRAN. FEM-LA AGRADABLE I HARMONIOSA I SEGURAMENT AJUDAREM A FER TAMBÉ AIXÍ LA LLAR HUMANA.** Confiam en nosaltres mateixos, ja que som capaços del millor. Si volem, podrem i segurament sabrem com fer-ho.

Antoni M. Falguera i Gaya